

Царя цѣля; като мина покрай иглообразното минаре, послѣ подъ триумфална арка, изплетена отъ зеленина и се спрѣ прѣдъ една православна камбанария, посрѣдъ гробищата се показа полузариата въземната християнска черква въ която се отслужи молебствие. Тукъ Царьтъ бѣ привѣтствуванъ съ искрено слово отъ селския учитель Мариновъ, опълномощенъ отъ селското население, възхитено отъ радостъ и признателностъ къмъ Царя. Ето рѣчта:

„Добрѣ дошли, Ваше Императорско Величество! Добрѣ дошли, Императоре Александъръ Николаевичъ, Владѣтелю на най-пространата империя—Русия.“

„Нека никогашъ провидѣнието да не отпине отъ побѣдоноснитѣ Ви войски блѣстната слава, съ която сѣ всѣкога отличавали. А Вий, нашъ драгоцененъ небесенъ подарѣкъ, здравѣйте за радостъта на тѣзи, които плачатъ отъ възхищение, като Ви виждатъ. Здравѣйте, думамъ, утѣшителю на милиони угнетени!“

„Здравѣйте, избавителю на България отъ вѣчния врагъ — турчина! Упълномощенъ отъ възхитеното множество, което плаче отъ радостъ, поднасямъ ви многая лѣта.“

Царьтъ, който вече бѣ опиталъ лично негодитѣ за живѣне въ селскитѣ бѣгарски кѣщици, не му се искаше да се настанява въ селска кѣща, макаръ да е имало въ Бѣла кѣщици относително по-удобни отъ ония, които Царьтъ вече познавалъ.

Царската ставка бѣ настанена въ двора на Мехмедъ-бей.

Селото (градецътъ) Бѣла е разхвърлено по двата склона на широкъ долъ, по чисто дъно се стича къмъ р. Янтра, едно дере, съ нѣколко малки воденици, построени по него. Освѣтъ главната улица, която минава прѣзъ пазаря около православната